

bedoel je daar eigenlijk mee, ik begrijp er niets van . . .' Het diepe goud in zijn oogen zal bij die vraag wel even opgelicht, maar het antwoord zonder eenigen twijfel vriendelijk geklonken hebben.

Men moet ook vooral niet denken, dat Prins niet vóelde voor zijn zakenwerk en zijn maatschappelijke bemoeiingen. Alles wat hij deed, dat deed hij goed en met zijn heele hart, zijn volledige aandacht. Behalve directeur der groote kaarsenfabriek 'Apollo' te Schiedam – een zaak waar honderden aan verbonden zijn – behalve oprichter en ijverig bestierder der Openbare Leeszaal in zijn woonplaats, behalve lid van nog verscheiden andere commissies en besturen daar, commissaris ook van het Ondersteuningsfonds der Vereeniging van Letterkundigen en van het (door zijn vriend Boutens gestichte) Willem Kloos-fonds, was Prins ook in de uitgevers-maatschappij, die dit tijdschrift exploiteert, mijn mede-commissaris. Welnu, ik durf zeggen dat de hartelijke belangstelling, die hij ook in deze functie toonde, iets zeer zeldzaams is. Nogmaals: wat hij deed, dat dééd hij, goed en compleet.

Maar zijn diepste wezen, zijn eigenlijken aard leefde hij uit in zijn literaire werk alleen. Daar alleen is, voor wie hem niet tevens zéér intiem gekend hebben, de werkelijke Ary Prins te vinden. Zijn werk, hoe objectief het ook schijnt, hoe zuiver beschrijvend – schilderkunstig, meer dan letterkundig heb ik het wel eens genoemd – zijn werk is hij zelf. En wie het kent, het werkelijk doorgrondt en doorproeft, die begrijpt ook dat deze waarachtige kunstenaar er geen behoefte aan had in het gewone leven anders op te treden dan als een gewone meneer. Prins was, ook in zijn uiterlijke verschijning, de eenvoudigste der eenvoudigen. Een donkergrijze overjas, een zwart pothoedje – in den zomer hoogstens een, overigens eveneens doodgewone, stroôhoed. Waarom niet? In zijn verbeelding, zijn visioen, zijn droom, droeg hij den maliënkolder of het kleurig-fluweelen wambuis zijner keuze. En is niet de droom – naar het woord van Boutens – 'machtiger dan het leven'?

O, er is veel geschreven en gepraat over die paar boeken die Prins heeft gemaakt: eerst het bescheiden bundeltje realistische schetsen 'Uit het Leven' (het hedendaagsche leven) door A. Cooplant (1885), toen die machtige visioenen uit verleden tijden: Een Koning (1897) en De Heilige Tocht (1913). Het publiek is begonnen met er zich aan te ergeren: de zinnen met onvervoegde, ja soms heelemaal zónder werkwoorden, de impressionistische woord-combinaties, men vond dat, 'Nieuwe Gidserig', en lachte er om. Later – toen, overigens, 'De Nieuwe Gids' had overwonnen – lette men er niet meer op. Dat was litteratuur voor de litteratoren. 'Als je 't mij voorleest vind ik het heel mooi, maar alleen-lezen kan ik het niet', zei mij eens een vriend die toch in muziek de schoonheid zelf wel weet te vinden. En zij die het wèl lezen konden, litteratoren of